

Győri Ítéltábla

Gf.IV.20.143/2021/10.

A Győri Ítéltábla a Sziklai & Andrejszki Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: felperesi képviselő) által képviselt Felperes1. felperes címe) felperesnek a Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd (cím10) által képviselt Alperes1. (alperes címe) alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. június 16. napján kelt 4.G.40.066/2017/109/I. számú ítélete ellen az alperes által 111. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megfellebbezett részében megváltoztatja és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Mellőzi az alperest a felperes javára perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 6.350.000,- (hatmillió-háromszázötvenezer) Ft elsőfokú és 3.770.000,- (hárommillió-hétszázhetvenezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá az első- és másodfokú eljárásban felmerült saját költségeit.

A Veszprémi Törvényszék 4.G.40.066/2017/36. számú végzésével elrendelt perköltség biztosíték kiutalása iránt az elsőfokú bíróságnak kell a szükséges intézkedéseket megtennie.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perben nem álló név² egyéni vállalkozóként 2010. óta, a felperes megbízottjaként 2013. augusztus 1. napjától közvetített jutalék ellenében pácienseket a „elnevezés1” fantázianév alatt fogszakorvosi szolgáltatást nyújtó alperes számára.

[2] A kezelésre érkező külföldi páciensek elhelyezése céljából a peres felek az alperes tulajdonát képező ingatlanon közös tulajdonban álló és közösen működtetett panzió építését határozták el. Az ehhez való hozzájárulás címén a felperes az őt illető jutalék egy részét – összesen 172.058,78 €-t – 2014. január 1. és 2016. április 30-a között nem vette fel. A beruházás folyamatosan emelkedő költségei, valamint az ingatlan tulajdoni illetősége

átadásának elmaradása miatt a felperes utóbb e projektől elállt és kérte a visszatartott jutalék kifizetését. Az alperes a fennálló tartozását nem vitatta, annak részleteiben történő megfizetését ígérte, majd 2017. január-március hónapokban havi 14.500 €-t, összesen 43.500 €-t fizetett meg a felperesnek. Ezt meghaladóan további kifizetést a visszatartott 172.058,78 €-ból nem teljesített és nem fizette meg a felperes részére a 2017. március, április és május hónapokra járó jutalék összegét sem.

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest közvetítői díjtartozás címén 174.795,97 €, valamint ezen összeg után az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére 2017. július 1. napjától kezdődően.

[4] A felperes állította, hogy az alperessel 2013. augusztus 1-től kezdődően jött létre az a szerződéses kapcsolat, amelynek keretében a páciensek közvetítését végezte.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes jogalanyisága, valamint név2 képviseleti joga nem igazolt. Érdemben is vitatta a kereseti kérelem jogalapját és összecszerűségét, hangsúlyozva: a felperes nem adta elő mikor, milyen tartalmú, mely személyek által kötött szerződésre alapítja a kereseti követelését. Álláspontja szerint a felperesi kimutatások alkalmatlanok a kereset összecszerűségének alátámasztására.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 147.170 €-t, valamint az ezen összeg után 2017. július 1. napjától járó, az Európai Központi Bank által meghatározott alapkamat 8 százalékponttal növelt értékének megfelelő összegű késedelmi kamatot, továbbá 2.545.000,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Rögzítette, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően rendelkezik a felperes által befizetett perköltség biztosíték visszautalásáról.

[7] A törvényszék a csatolt Certificate Of Good Standing, Certificate Of Incumbency megnevezésű iratok, valamint az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Magánjogi Főosztályának tájékoztatása alapján – figyelemmel a Hágában 1961. október 5. napján kelt egyezmény (kihirdette: az 1973. évi 11. tvr.) 1. cikk d) pontjában, valamint az 1952. évi III. törvény (Pp.) 195. § (1) bekezdésében, (8) bekezdésében és 198. § b) pontjában írtakra – igazoltnak találta a felperes jogalanyiságát.

[8] Az alperesi védekezésre figyelemmel vizsgálta, hogy név2 a felperes képviseletében eljárhatott-e. Rögzítette, hogy a 2019. augusztus 9-én kelt (helyesen: 2012. augusztus 9-én kelt), a felperes törvényes képviselője által aláírt meghatalmazás a képviseleti jog igazolására nem alkalmas, mert abban a meghatalmazott személyi igazolványa kiállításának dátuma későbbi, mint az okirat kelte. Ez pedig olyan rendellenességnek minősül, amely az okirat vonatkozásában megdönti a Pp. 197. § (2) bekezdése szerinti meghamisíthatatlanság vélelmét. Ugyanakkor figyelemmel volt arra, hogy a felperes törvényes képviselője a 2019. október 4. napján kelt, közjegyző által ellenjegyzett és apostille-lal ellátott okiratban úgy nyilatkozott, hogy név2 jogosult volt a felperes nevében és képviseletében eljárni. A felperesi törvényes képviselő a név2 által a perben eljáró jogi képviselőnek adott meghatalmazást a 2018. február 27-én kelt „meghatalmazás” megnevezésű okiratában megerősítette. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra az

állásontra helyezkedett, név2 mind a per tárgyát képező időszakban, mind a perbeli képviselőt kapcsán igazolta, hogy jogosult a felperes nevében eljárni.

[9] A törvényszék nem találta alaposnak az alperes azzal kapcsolatos védekezését, hogy a peres felek között nem volt gazdasági kapcsolat. név2, egyéb érdekelt2, tanú1, tanú4, tanú5 és tanú6 tanúvallomásai alapján igazoltnak találta, hogy név2 az alperes részére páciensközvetítő tevékenységet végzett, a páciensek adatait nyilvántartó web-flow rendszerhez számára az alperes törvényes képviselőjeként eljáró egyéb érdekelt2 biztosított hozzáférést. A 2019. október 4-én kelt, a 2012. augusztus 9-i iratot megerősítő írásbeli nyilatkozatában a felperesi törvényes képviselő kifejezetten azt állította, 2013. augusztus 1. napjától kezdődően név2 a páciensközvetítői tevékenységet a felperessel kötött megbízási szerződés alapján a felperes nevében eljárva végezte. Ezt az előadást név2 tanúvallomása is alátámasztotta. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta, hogy név2 a per tárgyát képező időszakban és a perben is jogosult volt a felperes képviselőjeként eljárni.

[10] A törvényszék rögzítette, hogy a felek között az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 474. § (1) bekezdése szerinti megbízási szerződés jött létre, amely alapján az alperes a Ptk. 478. § (1) bekezdésének megfelelően volt köteles megbízási díjat fizetni a felperesnek. Rámutatott, hogy a megbízási szerződés érvényességéhez a Ptk. 218. § (1) bekezdéséből következően nem szükséges annak írásba foglalása, a szerződés szóban is megkötethető, valamint ráutaló magatartással is létrejöhet. Azzal pedig, hogy az alperes a felperessel 2013. augusztus 1. óta megbízási jogviszonyban álló név2 teljesítését elfogadta, a peres felek között ráutaló magatartással létrejött a megbízási szerződés. Az elsőfokú bíróság rámutatott: a szerződés létrejöttét támasztja alá az, hogy a 68/F/55. szám alatti mellékletként csatolt számlákat az alperes kiegyenlítette, 2016. október 19-én 5.000,-, 2017. január 18.000,-, 2017. február 22-én 14.500 €-t utalt át a felperes bankszámlájára. Megállapította, hogy tanú2 tanúvallomása, az alpereseket képviselő név3 által a felperesnek írott válaszlevél, valamint tanú3, tanú4 tanúvallomása ugyancsak azt támasztja alá, a peres felek között létrejött a kereset tárgyát képező megbízási szerződés.

[11] Az alperes törvényes képviselőjeként eljáró egyéb érdekelt2 személyes nyilatkozata, tanú3, név2 és tanú4 tanúvallomása, valamint a felek közötti e-mailváltás alapján igazoltnak találta azt a felperesi előadást is, hogy az alperes által fizetendő jutalék mértéke a közvetített páciensek utáni bevétel 15 %-ának felel meg.

[12] A felek közötti e-mailváltások alapján igazoltnak találta, hogy 2014. január 1. és 2016. április 30. között az alperesnek 172.058,78 € megbízási díj tartozása állt fenn.

[13] A törvényszék a felek közötti e-mailváltás, a 2017. február 22-i 14.500 € átutalása, a tanú4 és a név4 közötti, valamint a név2 és egyéb érdekelt1 közötti telefonbeszélgetés hanganyaga alapján bizonyítottan találta azt is, hogy a felek egyrészt megállapodtak abban, a visszatartott jutalékot az alperes a panzió építésével kapcsolatos projektekre használja fel, valamint utóbb megállapodtak abban is, hogy a felperes elállását követően az alperes a visszatartott összeget havi részletekben megfizeti. Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az alperes hivatkozását azzal kapcsolatban, hogy a telefonbeszélgetések hanganyaga összevágott. Utalt arra, hogy az alperes a hangfelvételeket illetően személyiségi jogsértésre nem hivatkozott, ugyanakkor a hangfelvétel polgári perben való felhasználása nem

is sértett személyiségi jogot. Mindezek mellett értékelte, hogy tanú1, tanú5, valamint tanú6 tanúvallomása is azt támasztotta alá, a panzióval kapcsolatban az eredeti szándék az volt, az a felek közös beruházásában épüljön meg.

[14] Az elsőfokú bíróság a 2017. március, április és május hónapjára járó jutalékokat illetően a felperesi kereseti kérelmet részben találta megalapozottnak, a felek közötti, az egyes számlákkal kapcsolatos egyeztetésekre vonatkozó e-mailváltás alapján. Megállapította, hogy 2017. március és április hónapokban a felperes által ki nem fizetett járulék összege 20.549,34 €, az ezt meghaladó alperesi tartozást azonban a felperes nem igazolta.

[15] Figyelemmel arra, hogy az alperes azt is állította, a felperes olyan páciensek után is elszámolt jutalékokat, akiket nem az alperes kezelt, a bíróság az alperes védekezését összevetette a felperesi cégcsoport által vezetett, a páciensek adatait tartalmazó web-flow rendszer adataival. Megállapította, hogy 2014. évre az alperes 85.657,89 €-t, 2015. évre 69.212,05 €-t, 2016. évre 17.188,84 €-t, 2017. évre 20.54,34 €-t kellett volna, hogy fizessen a felperes részére. Az alperes az összesen 192.608,12 € tartozásból 43.500 €-t megfizetett, valamint az alperesi lista alapján 1938,05 € nem illeti meg a felperest, mert az ehhez a jutalékhoz tartozó páciensek kezelését nem az alperes végezte.

[16] Mindezekre figyelemmel a Ptk. 478. § (1) bekezdése alapján 147.170 € tőke, a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján pedig az ezen összeg után fizetendő késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

[17] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését, másodlagosan megváltoztatását, a felperesi kereset teljes körű elutasítását, harmadlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[18] Az elsődleges fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben sem a Certificate of Good Standing, sem a Certificate of Incumbency, sem az Igazságügyi Minisztériumnak a törvényszék megkeresésére adott válasza nem igazolja a felperes jogalanyiságát. Hangsúlyozta, hogy a Certificate of Incumbency az Igazságügyi Minisztérium tájékoztatása szerint is csak egy magánokirat, amely a közjegyző általi hitelesítés következtében tekinthető csak közokiratnak. Ebből következően az okirat tartalmának valóságát a közjegyző nem tanúsíthatta. Az okirat 2018. november 27-én kelt, az ahhoz csatolt magyar fordítás azonban a kiállítás dátumát 2018. március 7. napjában jelöli meg, ez az időbeli eltérés pedig az okirat valódiságát alapjában kérdőjelezi meg. A Certificate of Incumbency nincsen szárazpecsét, azon nem látszik, hogy azt név15 mikor írta alá. Ehhez képest a magyar fordításon az aláírásnál pontos dátum szerepel. A felperes nem csatolta azokat az iratokat, amelyek a jogképesség igazolásához elengedhetetlenül szükségesek, így az elsőfokú eljárásban nem került benyújtásra a törvényes képviselő aláírási címpéldánya. E körben hivatkozott a BH+2000.3.224. számú eseti döntésre. Állította, hogy a csatolt iratok azért sem megfelelőek, mert azok csak apostille-lel vannak ellátva.

[19] név2 képviseleti jogának hiányával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a 2012. augusztus 9. napján kelt meghatalmazás tartalma szerint is csak két éves időtartamra,

2014. augusztus 9-ig adott felhatalmazást név2 részére a felperes képviselőjének ellátására. Nem tisztázott, hogy ezt követően név2 milyen megállapodás alapján járhatott volna el a felperes képviselőjében. Sérelmezte, hogy sem a felperesi keresetlevélhez F/19. alatt csatolt irat, sem az annak fordítását képező F/22. számú irat nem rendelkezik az 1973. évi 11. tvr. szerinti tanúsítvánnyal, ami a nyilvánvaló tartalmi elégtelenségen felül alapvetően kérdőjelezi meg azok hitelességét. név2 nyilatkozatából következően egyéb érdekelt1 és név16 az alperes törvényes képviselői nem láttak semmilyen meghatalmazást, amit a felperes adott volna név2 részére. A felperes képviselői jog fennállásával kapcsolatos bizonyítási kötelezettségét nem elégíti ki a felperes törvényes képviselőinek nyilatkozata. Rámutatott, hogy név2 tanúvallomása szerint is a 2012. évi dátummal kiállított okirat legfeljebb 2013. legvégén jöhetett létre. A rendelkezésre álló adatok alapján az sem állapítható meg, hogy ha fenn is állt a felperes és név2 között kapcsolat, az milyen jogviszonynak feleltethető meg. Életszerűtlen, hogy név2 minden részletkérdés vonatkozásában csak szóban állapodott meg a felperessel, ahogy arról tanúvallomásában beszámolt.

[20] Hivatkozott arra is, hogy a 81. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv szerinti felhívásnak a felperes nem tett eleget, tanú8 tanú idézhető címét nem jelentette be.

[21] A perbeli képviselői jog hiányával kapcsolatban utalt arra, hogy annak igazolására a 2018. február 27. napján kelt meghatalmazás megnevezésű okirat nem alkalmas. A meghatalmazás szövege, valamint annak hitelesítése az apostille között lényegi ellentmondások találhatók. A meghatalmazás és az apostille kiállítása között több mint egy hét telt el, a meghatalmazás kiállításának helye nem azonos az apostille kiállításának helyével. Ebből következően a meghatalmazó nem a közjegyző előtt írta alá a meghatalmazást. A 2018. november 23-án kelt újabb meghatalmazás ugyancsak nem alkalmas a felperes perbeli képviselőjének igazolására, miután az a Veszprémi Járásbíróság előtti eljárásra jogosít fel, az okirat 2018. november 23-án az azt hitelesítő apostille viszont 2018. november 28-án kelt. Az okirat lényegében a 2017. augusztus 27-i meghatalmazáson alapul, az azonban csatolásra nem került, így nem állapítható meg, hogy név2 milyen körben rendelkezett meghatalmazással a felperestől. Állította, hogy a külföldi cégiratok cáfolják azt a hivatkozást, mely szerint név2 a felperes törvényes képviselője lenne. Hivatkozott arra is, hogy a cég törvényes képviselői jogának meghatalmazás útján történő átruházására a Ptk. 3:116. § (3) bekezdése nem ad lehetőséget.

[22] A kereseti kérelem érdemét illetően változatlanul hivatkozott arra, a felperes nem igazolta, hogy az alperessel szerződéses kapcsolatban állt volna. Kiemelte, hogy egyéb érdekelt1 és név16 nemcsak az alperes Kft., hanem a perben nem álló elnevezésű Kft. ügyvezetői is. A páciensek kezelését mindkét Kft. ellátta, ezt támasztotta alá tanú1 és név2 tanúvallomása is. Sérelmezte, hogy a törvényszék teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azokat az okirati bizonyítékokat, amelyek arra vonatkoztak, hogy a felperes olyan külföldi betegek után is jutalékot kívánt felszámítani az alperessel szemben, akiket nem az alperes kezelt. Az egyes fogászati kezeléseket végző cégek egymástól elkülönült jogalanyok, így annak a perben nincs relevanciája, hogy tulajdonosi körük azonos. A felperes kötelezettsége lett volna kidolgozni, hogy az alperes mely betegek kezelését látta el, s ezekben az esetekben mi volt a jutalék alapja, mértéke, esedékessége. E kötelezettségének azonban a felperes nem tett eleget. A peres felek közötti szerződés létrejöttéhez szükséges kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatot a felperes nem bizonyította. név2 tanúvallomásában úgy nyilatkozott 2013-ban egyéni vállalkozóként és a felperes képviselőjében is eljárva közvetített ki pácienseket az alperesnek. A felperes következetesen összemosta név2 egyéni vállalkozóként

végzett tevékenységét azzal az eljárással, amit állítása szerint név2 az ő képviselőjében látott el. Hangsúlyozta, hogy a felperes által meghallgatni kért tanúk egyike sem hallott még soha vallomása szerint a felperesi cégről. név2 tanúvallomása sem oldotta fel az okirati bizonyítékok, a tanúvallomás és a felperesi keresetben előadott tényállás közötti időbeli ellentmondásokat. Az elsőfokú bíróság téves tartalommal idézte ítéletében név2 tanúvallomását. Hangsúlyozta: a bírói gyakorlat is következetes abban, hogy a teljesítés elfogadása még ráutaló magatartással sem keletkeztethet jogviszonyt a felek között, mivel a jogviszony tartalmát, vagyis azt, hogy az kik között, mikor és milyen tartalommal jött létre, az arra hivatkozó félnek kell bizonyítani. Az alperes ésszerű magyarázatot adott arra is, hogy kivételes jelleggel miért kerültek befogadásra a felperes számlái. Kiemelte, hogy az alperes könyvvizsgálójának, tanú3nak a tanúvallomásából az állapítható meg, a felek között nem volt gazdasági kapcsolat. A felperes az elsőfokú eljárás során nem csatolt olyan okiratot, amely a közte és név2 közötti gazdasági együttműködést minden kétséget kizáróan igazolná. 2013-ban, 2014-ben és 2015-ben a könyvvizsgáló tanúvallomása szerint és az okirati bizonyítékok alapján a felperes könyvelésében nincs olyan számla, amely a felperestől származna. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte tanú2 tanúvallomását, a felperes korábbi jogi képviselője mindössze arról tudott beszámolni, hogy név2 milyen előadást tett neki a peres felek közötti jogviszonnyal kapcsolatban. A felperes megkeresésére írott név3 által ellenjegyzett alperesi válaszlevél önmagában nem igazolja a peres felek közötti szerződés létrejöttét.

[23] A kereset összecszerúségét illetően fenntartotta, hogy azt a felperes nem bizonyította. A felperes beadványai részletes számítást, levezetést nem tartalmaznak, a peres felek közötti e-mailváltás a felperestől elvárható előadást nem pótolja. A panzióra visszatartott összegnél az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy ki volt pontosan a befektető, milyen részesedésnek felelt volna meg az adott befektetés, milyen megállapodás, mikor, kik között, milyen tartalommal jött létre. Hangsúlyozta, hogy a felperes sem a 46., sem a 81. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglalt felhívásoknak nem tett eleget. Sérelmezte, hogy a törvényszék kizárólag a felperes előadását vette figyelembe az összecszerúség megállapítása során. Nem értékelte azt sem, hogy a web-flow rendszerben kizárólag név2 neve szerepelt, a felperesé nem. A felek közötti e-mailváltás nem értékelhető úgy, hogy abban az alperes bármilyen a tartozás elismerésére vonatkozó nyilatkozat tett volna a felperes felé. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt hangfelvételek legfeljebb a név2-ral folytatott elszámolás – és nem a felperessel fennálló ügyletek – tényét támaszthatják alá.

[24] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

[25] Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a felperes jogképessége igazolt. Hangsúlyozta, hogy az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Magánjogi Főosztályának tájékoztatása egyértelmű volt azzal kapcsolatban, a Certificate of Good Standing a Certificate of Incumbencyhez hasonlóan hitelesen igazolja a társaság vonatkozásában a nyilvántartott adatokat és azok valóságtartalmát.

[26] Az alperes alaptalanul állította név2 képviselői jogának hiányát is. Az elsőfokú bíróság a 2012. augusztus 9-i meghatalmazást nem tartotta meghamisítottnak, az elsőfokú eljárás során F/24. alatt csatolt, 2019. október 4-én kelt nyilatkozat pedig önmagában is érvényes, azt a felperesi képviselő adta, azt közjegyző ellenjegyezte, apostille-lal ellátta, erre figyelemmel pedig név2 képviselői joga alappal nem kérdőjelezhető meg. név2

tanúvallomásából sem következik, hogy a 2012. augusztus 9-én kelt meghatalmazást megelőzően meghatalmazás nélkül járt volna el a felperes képviselőjében. Rámutatott, hogy amennyiben az időben korábbi meghatalmazások tartalma, léte kérdéses is lenne, a 2019. október 4-i nyilatkozattal a felperes törvényes képviselője név2 eljárását utólag jóváhagyta. A 2019. október 4-i, a felperes törvényes képviselője által adott nyilatkozat egyértelműen igazolja a felperes és név2 közötti megbízási jogviszony fennálltát, ezt támasztja alá a 2012. augusztus 9-i irat is. tanú2 tanúvallomása is azt igazolta, hogy a felek közötti tárgyalások során egyik fél sem kérdőjelezte meg, hogy név2 a felperest képviseli. Az alperes egyetlen e-mailben, dokumentumban nem kifogásolta, hogy a felperes képviselőjében név2 járt el.

[27] A perbeli képviselői joggal kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a 2018. november 23-i meghatalmazás alapján név2 jogosult volt a perben a felperes képviselőjében eljárni, további ügyvédi meghatalmazást adni.

[28] A kereseti kérelem jogalapját illetően rámutatott: a felperes következetesen állította a felek közötti jogviszony létrejöttét, fennálltát, azt a 2019. október 4-i okirat is igazolja. A pert megelőző levelezés során név3 ügyvéd által írott alperesi válaszlevél beszámítási kifogást fogalmazott meg a felperes irányába, ebből pedig az következik, a felek között fennállt az a jogviszony, amely alapján az alperesnek tartozás állt fenn a felperessel szemben. Valótlan, hogy 2013. augusztusában sem név2, sem az alperesi törvényes képviselők nem ismerték a felperesi céget. Az alperes állításának ellentmondanak a felperes által kiállított számlák és az alperesi teljesítések. Hivatkozott a tanú4 által küldött e-mailekre, valamint tanú4 tanúvallomására. Álláspontja szerint e bizonyítékokon túl az általa csatolt hangfelvételek is a peres felek közötti szerződéses kapcsolat létét támasztják alá. Fenntartotta, hogy a peres felek közötti szerződés 2017. május 22-én szűnt meg.

[29] Állította, hogy mind a csatolt e-mailváltás, mind a web-flow rendszer adatai azt igazolják, a közvetítői tevékenységet név2 a felperes képviselőjében végezte az alperes részére. Hangsúlyozta, hogy az alperes által hivatkozott „egyszeri kifizetés” jogintézményét a magyar számviteli szabályok nem ismerik. Amennyiben a felperesi számlák nem voltak elfogadhatóak az alperes részéről, úgy azokat nem szabadott volna befogadnia és teljesíteni.

[30] Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a kereseti kérelem összecszerűségével kapcsolatban is. Állította, hogy a 46. sorszám alatti felhívásban írtaknak a felperes teljeskörűen eleget tett, a felek között folyt e-mailváltás alapján az egyes vitatott összegeket a felek minden hónap végén konszenzussal elfogadták. Ezt az e-mailváltást fogadta el az elsőfokú bíróság is a kereseti kérelem összecszerűségének meghatározása során. A panzióval kapcsolatos tartozás fennálltának tényét, megfizetésének módját a csatolt hangfelvételek igazolják. A felperes részletesen levezette az elsőfokú eljárás során a kereseti kérelme milyen elszámoláson alapul.

[31] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos:

[32] Azt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes igazolta jogalanyiságát. Az elsőfokú iratok között 20. sorszám alatt csatolt, apostille-lal ellátott Certificate of Good Standing és Certificate of Incumbency, valamint az Igazságügyi Minisztérium 31. sorszám alatti tájékoztatása igazolja a felperes jogképességét. A két angol

nyelvű irat hitelességét nem rontja le, hogy az apostille kiállítása nem a keltezés napján, hanem a következő napokon történt. Az, hogy a magyar fordítás nyilvánvalóan téves dátumot tartalmaz, ugyancsak nem rontja le az angol nyelvű iratok hitelességét. Azt, hogy milyen iratra kell szárazpecsét, a nemzeti jog határozza meg, az annak hiányára való hivatkozás a ország1 jogának ismerete hiányában nem lehet alapos. Az angol nyelvű iratból látszik az is, hogy azt név15 2018. november 27-én az okirat kiállításának napján írta alá. Így az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelés sem alapos. A Certificate of Incumbency angol nyelvű iratából annak keltezése egyértelműen megállapítható, a magyar fordítás ezzel kapcsolatos tévedése nem releváns. A fellebbezésben írtaktól eltérően az 1973. évi 11. tvr. 1. cikk d) pontja és 3. cikke alapján - figyelemmel az IM által adott tájékoztatásra is - az apostille elegendő az okiratok hitelességének megállapításához. Az aláírási címpéldánnyal kapcsolatos fellebbezési érvelés a magyar belső jogon alapul, a 2017. évi XXVIII. törvény (Nmjt.) 22. §-ára figyelemmel (a korábbi 1979. évi XIII. tvr. 18. §-a) a felperes jogképes, mivel a saját személyes joga szerinti honos hatóságok jogképpességét igazolták. Az Igazságügyi Minisztérium 31. sorszáma alatti tájékoztatása sem tartalmaz olyan információt, amely alapján a felperesi jogképpesség kétségbe lenne vonható.

[33] A perbeli képviselet hiányával kapcsolatban a másodfokú eljárásban 9. sorszáma alatt csatolt meghatalmazás valamennyi korábbi esetlegesen fennálló hiányosságot pótolta: név2 a 2018. november 23-án kelt, a felperes törvényes képviselője által adott, az elsőfokú iratok között 20. és 21. sorszáma alatt csatolt meghatalmazás alapján jogosult a perben a felperes képviseletében eljárni. A Pp. 66. §-ához fűződő Complex Kommentár szerint a perbeli képviseletre meghatalmazást a fél, illetőleg törvényes képviselője adhat. Ezt személyesen, vagy megbízott útján is megteheti. Ezért például nem kifogásolható, ha a külföldi örökös megbízása alapján az ügyvéd részére belföldi személy ad meghatalmazást. Ebből következően a fellebbezésnek a perbeli meghatalmazás hiányával kapcsolatos érvelése nem foghatott helyt.

[34] Arra azonban helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a per tárgyát képező időszakot illetően a felperes nem igazolta, hogy név2 a cég1 képviseletében járt volna el.

[35] A felperes ezzel kapcsolatban okirati bizonyítékként a 2012. augusztus 9. napján kelt 43/F/19. és 47/F/22. alatt csatolt meghatalmazásra, a 2018. február 27-én kelt 7. sorszáma alatt csatolt meghatalmazásra, a 2018. november 23-án kelt 20. és 21. sorszáma alatt csatolt meghatalmazásra, valamint a 2019. október 4-én kelt 47/F/24. alatt csatolt meghatalmazásra hivatkozott.

[36] A 2012. augusztus 9-i teljeskörű meghatalmazás időbeli hatálya, annak szövegéből következően 2014. augusztus 9-ig tartott. Az alperes helytállóan hivatkozott arra is, hogy ez az okirat nem alkalmas arra, hogy a felperes képviseleti jogosultságát igazolja, mivel a meghatalmazás 2012. augusztus 9-én kelt, ugyanakkor az név2 személyazonosságának megállapításához egy 2012. október 27-én kiállított személyigazolványt használt fel. Helytálló az is, hogy ez az ellentmondás nem tekinthető elírásnak, figyelemmel arra, hogy a 2012. augusztus 9-i dátum nemcsak a keltezésnél, de az okirat szövegében is szerepel. Helyesen hivatkozott arra is az alperes, hogy ez az okirat az 1973. évi 11. tvr-ben írtak ellenére nem került hitelesítésre apostille-lal.

[37] A 2018. február 27-én kelt meghatalmazás 2017. augusztus 27. napjától hatályos, ez azonban kizárólag a jelen peres eljárás megindításával kapcsolatos. A meghatalmazás szövegéből nem állapítható meg, hogy az a per tárgyát képező időszakra vonatkozna. Ebből következően ez a meghatalmazás sem alkalmas arra, hogy a perbeli időszakot illetően név2 képviseleti jogosultságát igazolja. A 2018. november 23-án kelt újabb meghatalmazás – hasonlóan a 2018. február 27-i okirathoz – 2017. augusztus 27. napjára visszamenőleg érvényes, az azonban kizárólag a jelen peres eljárással kapcsolatos eljárásra, a pert megelőző egyeztetésekre jogosítja fel név2t, vagyis ez a meghatalmazás sem vonatkozik a per tárgyát képező időszakra. A 2019. október 4-én kelt irat a felperes törvényes képviselőjének nyilatkozata. Ez egyrészt megerősíti, hogy a 2012. augusztus 9-i meghatalmazáson – amely a korábban kifejtettek miatt valótlannak tartott – a felperesi törvényes képviselő Ms. név1 aláírása szerepel, másrészt a felperesi törvényes képviselő úgy nyilatkozik, név2 2013. augusztus 1. napjától a felperes képviseletében járt el és ugyanettől a naptól állt fenn gazdasági kapcsolat a peres felek között. Ennek az okiratnak a 2012. augusztus 9-i meghatalmazást megerősítő része a 2012. augusztus 9-i okirat önellenőrzései miatt nem alkalmas arra, hogy név2 képviseleti jogát igazolja, az okirat az ezt meghaladó részében pedig mindössze a felperesi törvényes képviselő nyilatkozatát tartalmazza azzal kapcsolatban, hogy korábban név2 a felperes képviselője volt. A felperes saját nyilatkozata azonban a képviseleti jog fennálltának igazolására nem alkalmas.

[38] Mindezek alapján tehát – az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettektől eltérően – okiratokkal nem igazolt, hogy név2 a perbeli időszakban a felperes képviseletére lett volna jogosult.

[39] A képviseleti jog fennálltát cáfolja az is, hogy név2 tanúvallomása szerint és a 2019. október 4-én kelt felperesi nyilatkozatból következően is a peres felek között a gazdasági kapcsolat 2013. augusztus 1. napjától állt fenn. Ugyanakkor név2 a tanúvallomásában azt is előadta, hogy egyrészt 2013-ban párhuzamosan látott el közvetítői tevékenységet az alperes részére egyéni vállalkozóként és a felperes képviseletében, másrészt úgy is nyilatkozott, hogy a felperes és az alperes közötti gazdasági kapcsolatban 2014. év elejétől, illetőleg 2013. év végétől járt el a felperes képviselőjeként (53. sorszám alatti jegyzőkönyv). Maga név2 csak valószínűsíteni tudta, hogy 2013. óta dolgozik a felperes képviselőjeként, a felperesi megbízás kezdő időpontját még csak hónap szerint sem tudta megjelölni. Ismételt kérdésre úgy nyilatkozott 2013. novemberétől, vagy decemberétől kezdődhetett a felperes képviseletét ellátó tevékenysége. Ezek a nyilatkozatok azonban nem feleltethetők meg a felperes által hivatkozott okiratok tartalmának, a megbízási jogviszony, illetőleg a peres felek közötti gazdasági kapcsolat kezdő időpontját illetően.

[40] Mindezek mellett nem hagyható figyelmen kívül a törvényszék által teljes mértékben negligált, a 69. sorszám alatti beadványhoz csatolt, a felek által nem vitatott e-mailváltás tartalma. Ezek szerint pedig név2 tanúvallomása szerint 2014. áprilisában folytatott e-mailváltást azzal kapcsolatban, milyen offshore cég vásárolható meg, s ennek során került említésre a felperesi társaság. Az e-mailváltásból az is kitűnik, hogy az offshore cég vásárlása során bizonyos okiratok már előre elkészültek, azokat utólag csak „kitölteni” kellett. Mindemellett az kétséget kizáróan megállapítható az e-mailváltásból, hogy 2013. augusztus 1-én a felperes nem állt még kapcsolatban név2-vel.

[41] Az ítéltábla álláspontja szerint helytálló az az alperesi hivatkozás, hogy amennyiben a felperes a kereseti kérelmét egy megbízási szerződés alapján járó díjra alapítja, úgy a felperesnek kell előadnia- s amennyiben vitatott, bizonyítania -, hogy a felek között mikor, milyen tartalommal jött létre szerződés, s a szerződés megkötése során kik jártak el. A felperesi okirati bizonyítékok név2 képviseleti jogosultságát nem támasztják alá, mint ahogy név2 tanúvallomása sem igazolja azt, hogy a felek között 2013. augusztus 1-én a megbízási szerződés létrejött. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett hangfelvételekből mindössze az állapítható meg, bizonyos összegű jutalékot az alperes nem fizetett ki. A hangfelvételek azonban még csak nem is utalnak a felperes személyére, azokból semmilyen következtetés nem vonható le arra nézve, hogy az alperes tartozása a felperes, vagy név2 felé állt-e fenn. A web-flow rendszer minden esetben a felperest tüntette fel közvetítőként, mint ahogy az alperes által 80. sorszám alatt csatolt ügyfélfolyószáma-összesítő és főkönyvi kartonok is név2t nevesítik, igaz a „DM” megjegyzéssel. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az elsőfokú bíróság által is értékelt tanúvallomások szerint a tanúk tudtak a panzió építéséről, de sem tanú1, sem tanú5, sem tanú6 nem tudott a felperes szerepvállalásáról, arról, hogy név2 a cég1 képviselőjében járt volna el. Az alperes könyvvizsgálójának tanú3nak a tanúvallomása is azt támasztotta alá, az alperesnek név2ral volt kapcsolata. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes korábbi jogi képviselője tanú2 név2 előadásából úgy értesült, hogy a szerződés a peres felek között jött létre, nem bír ügydöntő jelentőséggel, mint ahogy az sem, hogy a tanú előtt a pert megelőző egyeztetések során a felperes személyét érintően az alperes semmilyen kifogást nem fogalmazott meg. Teljes bizonyossággal nem zárható ugyan ki, hogy a név2 által végzett közvetítői tevékenységgel kapcsolatban utóbb szóba kerülhetett a felperes személye, mint ahogy tényként állapítható meg az is, hogy az alperes egyes felperesi számlákat kiegyenlített. Az ezzel kapcsolatos alperesi védekezés, hogy ezek csak egyszeri esetek voltak, nem foghat helyt, hiszen, ha a számlák tartalma az alperes számára nem volt elfogadható, úgy azokra nem kellett volna teljesítenie. Ugyanakkor az okirati bizonyítékok, a felperesi tényelőadás, az annak meg nem feleltethető név2 által tett tanúvallomás alapján még tanú2 tanúvallomása és a név3 által írott alperesi válaszevél figyelembevétele mellett sem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy a felek között 2013. augusztus 1. napjától kezdődően 2017. májusáig bezárólag megbízási szerződés jött volna létre a felperes által hivatkozott tartalommal.

[42] Az ítéltábla hangsúlyozza: a per eldöntése szempontjából alapvető jelentősége van név2 tanúvallomásának, ami a szerződés időbeliségével kapcsolatos ellentmondásokat meghaladóan is további, az egyes okirati bizonyítékokkal ellentétben álló elemeket tartalmazott. A 47/F/22. és 43/F/19. alatt csatolt 2012. augusztus 9-i meghatalmazásból az következne, hogy név2nak rendelkezési jogosultsága volt a felperes számlája fölött, ehhez képest a tanú vallomásában úgy nyilatkozott, a számlához nem volt hozzáférése. Ha az okirati bizonyítékkal szemben a tanúvallomás fogadható el, akkor érthetetlen a név2 házastársa által írott és 56/F/43. alatt csatolt e-mail, hiszen annak tartalmából következően név2nak, illetőleg házastársának látnia kellett, milyen mozgások vannak a felperes számláján. Ez az ellentmondás nemcsak a 2012. augusztus 9-i meghatalmazás valóságtartalmát gyengíti, de – miután a felperes következetesen hivatkozott arra, hogy ez az írásbeli meghatalmazás a perben elfogadható és többek között ez is alátámasztja név2 képviseleti jogosultságát – e felperesi előadás megalapozottságát is kétségessé teszi. név2 maga is úgy nyilatkozott, hogy 2013. év végéig a közvetítői tevékenységet kettős minőségben látta el, ehhez képest sem az általa hivatkozott iratokban, így az e-mailekben, a web-flow rendszerben, sem az alperes által csatolt könyvelési iratokban ennek nincs nyoma. Márpedig, ha ez a tanúvallomás valós, akkor név2nak valamilyen módon jeleznie kellett volna az alperes felé, melyik az a közvetítő

tevékenység, amit egyéni vállalkozóként és melyik az, amelyet a felperes képviselőjében végzett.

[43] Mindezekre figyelemmel – mivel ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a kereseti kérelem alapjául szolgáló szerződés mikor, milyen tartalommal, milyen módon jött létre - az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a kereseti kérelmet elutasította.

[44] Az első-és másodfokú eljárásban vesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján köteles megfizetni az alperes perköltségét. Az elsőfokú eljárásra az alperes perköltségigénye 25.000,- Ft + ÁFA óradíj és 235 munkaóra figyelembevételével összesen 8.207.375,- Ft volt. Az elsőfokú eljárásban az alperes 150 oldal, a felperes 121 oldal általa írt beadványt terjesztett a bíróság elé (ezen felül mindkét fél terjedelmes mellékleteket csatolt). Az alperesi jogi képviselő bírósági tárgyaláson való részvételre fordított munkaideje 16 óra 25 perc. Az alperes közel 25%-kal terjedelmesebb saját szerkesztésű beadványt terjesztett elő, a jogi képviselőnek emellett nyilvánvalóan át kellett tanulmányoznia az ellenfél által szerkesztett beadványokat és azok mellékleteit is. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperesi jogi képviselő perköltség igénye 137,5 munkaórán alapult, a két peres fél közötti, az elszámolni kért perköltség alapjául vett munkaidő ráfordítás így 70%-os különbséget mutat. Az ítéltábla figyelemmel volt arra is, hogy mindkét peres fél a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján megállapíthatónál jóval nagyobb (a felperes több, mint kétszeres, az alperes mintegy három és félszeres) perköltségigényt terjesztett elő. Mindezekre tekintettel a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján előterjesztett perköltség igényt az ítéltábla az elszámolni kívánt munkaórákat tekintve – figyelemmel arra is, - eltúlzottnak találta és az alperes elsőfokú perköltségét 200 munkaóra figyelembevételével 6.350.000,- Ft-ban állapította meg.

[45] A másodfokú eljárásban az alperes oldalán felmerült perköltség a 2.500.000,- Ft lerótt fellebbezési illeték, valamint a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése szerinti munkadíj. A másodfokú eljárásra az ítéltábla – az elsőfokú ítélet, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem terjedelmére valamint arra tekintettel, az ügyben másodfokú tárgyalásra nem került sor – 1.000.000,- Ft, ÁFA-val növelten 1.270.000,- Ft ügyvédi munkadíjat látott megállapíthatónak.

Győr, 2022. április 6.

Dr. Zámbó Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró